

10.000 jaar voor Christus - Beerserik de berendoder.

1. De rendierjagers.

Beerserik de berendoder had ontzag. Mannen, vrouwen en kinderen van de stam gehoorzaamden hem blindelings, want Beerserik zorgde altijd voor vlees. Hij wist de rendierkuddes op de toendra onopgemerkt te besluipen en ze daarna in de richting van de wachtende mannen op te jagen. Hij hield de roofdieren, de beren, de wolven en de vossen op een afstand door ze onversaagd tegemoet te treden en ze aan te vallen.. Pijl en boog en werpspiesen waren daarbij zijn belangrijkste wapens en hij miste nooit. Zo had hij eens een volwassen beer gedood na hem met een spies gewond te hebben. Zijn vlijmscherpe hertshoornen mes was daarbij sneller geweest dan de moorddadige uithaal van de berenklaauw. Een uithaal, die hem overigens wel verwondde, maar die in het uit de berenkeel gutschende bloed werd gesmoord. Zijn wond genas spoedig en Beerserik hield er zijn naam en zijn gezag aan over. Voortaan waren de beste stukken vlees voor hem en de vrouwen verdrongen elkaar om hem te bedienen. Als hij na de maaltijd een van hen uitkoos, was zij hem graag ter wille, want Beerseriks mannelijke kracht was veelbesproken. In zijn huidtent bedreef hij zijn lust met haar en niet zelden kwam de vrouw na geruime tijd met een trotse glimlach naar buiten. Dikwijls waren de jongere mannen jaloers op Beerserik, maar men berustte. Niemand kon zich meten met hem en hij had immers steeds aan één vrouw in zijn tent genoeg! Maar hierdoor liepen er wel verscheidene jonge en oudere kinderen rond, die door Beerserik waren verwekt.

Beerserik was ook een groot visser. In de zomer als het afvloeiend water overvloedig door de brede stroomdalen van het Zuidenveld naar de oerrivier Vecht stroomde, wemelde het van de zalmen, die stroomopwaarts zwommen om kuit te schieten. De zich tot smalle beken vertakkende rivieren leenden zich daar uitmuntend voor. Beerserik stond dan met de overige mannen tot de heupen in het water en ze spietsten zalm na zalm. Maar Beerserik ving de meeste en de grootste, want hij paarde handigheid en kracht aan verstand.

Met de voortgang der jaren veranderde dat; Beerserik werd ouder. Hij straalde nog steeds gezag uit, maar hij werd gemakzuchtiger, aarzelder en strammer. Gaf hij vroeger zelfbewust leiding, nu wachtte hij vaak te lang met het sein tot opbreken. Als de rendierkudden bij het aanbreken van de lente naar het noorden trokken, ging de stam hen hierdoor te laat achterna om tijdig slachtdieren te vangen. En omgekeerd, als de herfst zich aankondigde en de rendieren de doorwaadbare plaats, de voorde in de hoofdstroom passeerden, hield Beerserik zijn mannen en vrouwen te lang op, elke dag luierend in de nog laat schijnende zon. Terend op reservevoorraden, die niet lang meer toereikend zouden zijn. Beerseriks krachten namen af en er kwamen rivalen, sterke jongemannen, die maar wat graag zijn plaats zouden willen innemen. Een van hen, hoogstwaarschijnlijk ook nog een van zijn nakomelingen, die op jonge leeftijd wonder boven wonder zijn niets ontziende tuchtiging had overleefd, zon nu op wraak. Kort na al weer een te late overtocht door de voorde waagde hij het erop Beerserik op heftige toon zijn tekortkomingen te verwijten. Oudergewoonte wilde deze tot een woedende aanval op de tegenstrever overgaan, maar nu was hij te laat. Getroffen door een werpspies viel hij op de grond en de hierop volgende moorddadige slag met een knots op zijn hoofd maakte een eind aan zijn leven. De rendierjagersstam had een nieuwe leider, de groep trok verder en het lijk van Beerserik bleef achter in de toendra. Medelijdende vrouwen stapelden nog een laag mos op het roerloze lichaam, maar het duurde niet lang of een hongerige beer vond het. Zo werd de berendoder tenslotte door een beer verslonden.